

Från gamla Skogsviks dagar:

Oldtimern Alfred Karlsson vann antik femkamp och stilig pokal

Vid en översikt av boråsidsporten finns det ett namn, som man ej får förglömma: Skogsvik. Tävlingsarna på denna godtemplares gamla festplats har utan tvivel haft sin stora betydelse både för de aktiva och publiken. Skogsviksloppet och femkampen var attraktioner, som återkom år efter år, och till dessa duster förberedde sig våra idrottsmän i allmänhet med både iver och ambition. Det var inte blott ära och berömmelse som stod på spel där uppe i Skogsvik — i både femkamp och löpning fanns det även ståtliga och dyrbara vandringspris att kämpa om.

Vi har tidigare i denna tidning berättat om de löparhjärtar, som en gång i tiden skurit lagrar i Skogsviksloppet. Axel Forsman var en av dem, och hans prestation att genom tre raka segrar lägga beslag på vandringspriset, en silverren, väckte naturligtvis inte minst beundran i den unge löparens förening, IFK. Det andra vandringspriset togs hem lika suveränt av hans klubbkamrat, Gustaf Larsson, och därmed kan man lugnt säga, att de blåvitas anseende som löparklubb var grundlagt. Men det fanns åtskilliga andra snabbblöande ynglingar, som kom entusiasmen att låga — där fanns en Jakob Andersson, Oskar Petersen, Karl Johansson med flera.

Fick arrangörerna sålunda se sina kostbara vandringspris i löpning — gå åt på kortast möjliga tid, så var det inte samma förhållande med segrerpriset i femkamp, en silverbuckla, omkring 52 cm. i höjd och över 60 cm. i omkrets. Men innan vi skall berätta om detta vandringspris öden och äventyr, så bör vi måhända något beskriva godtemplarnas festplats i Skogsvik, som sålunda årligen apterades till en rörlig och hetsig tävlingsarena.

Skogsvik bjöd på fin idrott, servering och dans.

Festplatsen var belägen nedanför Långstensbacken, närmast sjön. Här hade man uteservering, där det serverades kaffe, wienerbröd och läskedrycker på löpande band och vidare fanns en paviljong med veranda, där man kunde ta sig en sväng. Till festplatsen kom man med tåg från Borås övre — det fanns en anhalt här och 20 öre kostade enkel biljett. Godtemplarnas initiativ med tävlingar på denna idylliska och gärna uppsökta plats gav boråsidsporten ett gott handtag och visade sig även på andra vis som ett lyckokast. Det var efter den tidens förhållanden inte litet folk, som ville se de märkvärdiga idrottsmännen i aktion — en publik på 800 personer var nog det vanliga, och ibland kunde det var åtskilligt mer. Man förstår, att det var både stimulerande och en smula nervöst att visa sina färdigheter inför dessa människor, av vilka man säkerligen kände så gott som samtliga.

I Skogsviks vandringspris i femkamp har flera av Borås mest kända oldtimers sina namn. Här granskar den slutliga segraren, Alfred Karlsson, den stora bucklan, som förvisso uppväcker många glada idrottsmän.

Alfred och Forsman krossade Jakobs och Kalle Larsons drömmar.

Det var 1907, som Skogsvikstävlingarna för första gången gick av stapel, och man kan nog tala om en rejäl elfsborgstriumf. Jakob Andersson vann löpningen, och Carl Larson segrade i femkampen, och året därpå sågs samma segerherrar. Men när dessa två 1909 skulle fullborda sin triumf, var det två ynglingar, som kullkastade deras planer. I löpningen segrade Axel Forsman och i femkampen var det Carl Larsons klubbkamrat Alfred Karlsson som tog hem potten. Denne upprepade sin bravad 1913 och 1916 och kunde därmed räkna vandringspriset som sitt eget. Och härom dagen gjorde vi ett litet besök i Alfred Karlssons villa på Enandersgatan för att ta en titt på denna dyrgrip och dessutom få en liten pratstund med denne oldtimer.

Alfred Karlsson är nu 62 år och hör utan vidare till de stadigare typerna. Sitt goda humör från tävlingsåren har han kvar och även sin goda hälsa — båda har han idrotten att tacka för, säger denne verkliga oldtimer.

Kampen började med längd, slutade med brottning.

— Jag var 17 år, när jag för första gången segrade i femkamp 1909, berättar Alfred Karlsson. Det var naturligtvis synd, att Calle Larson, som gjort så mycket för boråsidsporten och vars prestationer i rikshuset jag tidigare följt med en sådan beundran, ej fick erövrta den för alltid, men sådan är nu en gång idrotten.

Carl Larson har sålunda fått rista in sitt namn i den stora pokalen 1907 och 1908. Så följde alltså Alfred Karlsson och 1910 kom en annan elfsborgare, Karl Andersson. Året därpå blandade sig en IFK-are i leken, det var Sven Andersson, och 1912 var det elfsborgaren Enoc Balds tur att triumfera. 1913 kom Alfred Karlssons seger nr 2 och 1915 fick "Tjocken" Svensson, IFK, härbergara vandringspriset ett år. Så kom slutligen Alfred Karlssons tredje seger året därpå, och med detta upphörde även tävlingen.

Det var i antik femkamp man tävlade. Man började med längdhopp, där alla, som klarade 4,50 fick fortsätta i spjut, där de fem bästa kastarna fick löpa en grekisk stadion, 190 m. Efter denna gren vidtog diskus, där de tre bästa från löp-

ningen fick delta. Ettan och tvåan här fick slutligen utkämpa en brottningsskamp, där vinnaren givetvis var den slutliga segraren.

Sportintresserad magister gjorde eleverna idrottsbitna.

— Jag var byggnadsgrovarbetare på den tiden och hade ett mycket hårt jobb — när regementets kaseraner byggdes bar jag tegel där, berättar Alfred Karlsson. Det arbetet kunde naturligtvis räcka till, men redan som liten pojke blev jag idrottsintresserad och det hänger förresten ännu i. Vi hade en mycket sportintresserad magister, Sven Svantesson hette han, och det gjorde, att så gott som alla pojkar i klassen blev idrottsbitna. Nå, för min del har jag aldrig ångrat mina idrottsår — de har gett mig så mycket, både god hälsa och fina kamrater.

Alfred Karlssons idrottskarriär sträcker sig över 35 år och av hans prissamling framgår, att han varit med om både medaljernas och bucklornas tid. Förutom vandringspriset i femkampen har han 3 förgyllda medaljer för segrarna. Hans styrka har naturligtvis varit kasten, där han under många år hjälpte sin förening att vinna klubbmatcher och andra drabbningar. I diskus har han noterat över 39 m., i kula 11,50 och i spjut omkring 46.

Kasttävlingar vid sommarstugan.

Nu för tiden uppsöker inte Alfred Karlsson Ramnavallen för att träna, trots att han inte har så många steg dit. Med sina 62 år på nacken tycker han väl, att han inte känner sig riktigt hemma där. Men på tomten vid sommarstugan vid Västersjön försummar han aldrig att plocka fram kulan och bortåt 10 m. gör Alfred fortfarande. Fin sparring har han väl i sina söner, Ake och Uno Alfredsson, som tävlat i cykel i BCA:s färger.

I ungefär 50 år har idrotten sålunda varit Alfred Karlssons stora fritidsintresse, och idrotten har präglat denne oldtimers hela livsyn. Under sin långa idrottsbana från början av seklet till bortåt 40-talet har han givetvis kommit i kontakt med otaliga idrottskamrater, och idrottsminnena är lika legio. Det där talet om att idrottsmännen inte tränade så mycket i sportens barndom vill Alfred Karlsson vederlägga. Ett faktum är, att de flesta tränade både flitigt och hårt, men en annan sak är, att man måhända inte tog träningen på samma vetenskapliga sätt som nu och givetvis inte heller satte i gång så tidigt.

Entusiaster fanns det även gott om. En smula obetänksam sådan lovade att fylla den stora vandringspokalen med någon ädel nektar, om Alfred lyckades ta hem den. Det gjorde vår oldtimer också, men när entusiasten fick reda på att den rymde gott och väl fem liter, lär han ha dragit sig. Ph.